

vedblive at udgive sig for og officielt jansées for hvad de i Virkeligheden ikke ere.

Kirke- og Underviisningsministeren: Der er vistnok en større Enighed tilfede mellem de forskjellige Talere, der have havt Ordet, end det synes. Det lader næsten til, at man kun er uenig i de Tilfælde, hvor man har misforstaaet hinandens Uttringer, medens man derimod i alle andre Henseender er enig. Imidlertid troer jeg dog endnu at burde fremsøre et Par Uttringer, i alt Fald, for at mine tidligere Udtalelser ikke skulle være udsatte for i nogen Henseende at blive misforstaaede. Jeg maa da bemærke, at den stillede Interpellation ikke er tydeligt affattet. Naar der imidlertid deri spørges om, hvorvidt Ministeriet er betænkt paa at affasse Evangsdaab, saa har jeg — mit Svar viser det tydeligt — forstaaet dette saaledes, som om Meningen er, hvorvidt Ministeriet har tænkt paa at faae tilveiebragt en Forandring af Bestemmelserne i Forordn. af 30te Mai 1828, hvilken Forordning ikke udtrykkeligt er omtalt i Interpellationen. Det synes ogsaa at fremgaae af den ærede Interpellants senere Uttringer, at han netop har tilstøttet en Forandring i disse Bestemmelser, hvorefter man ved Mulkt og Udpantning og eventualiter ved Band og Brød kan tvinge Forældre til at lade deres Børn døbe. Det er disse Bestemmelser, som jeg alene har havt for Øie, og med Hensyn dertil har jeg sagt, at de efter min Mening ikke ere vel stemmende med de Forandringer, der ved Grundloven ere indtraadte i den hele Opfattelse af Forholdene mellem Stat og Kirke, og at der derfor kan være Grund til at see dem forandrede. Det var ogsaa alene til disse Bestemmelser, den ærede Interpellant tog Hensyn ved det Exempel, han anførte. — Derimod var Spørgsmaalet ikke om, hvorvidt Folketirken selv kan opstille saadanne Bestemmelser, hvoraf Resultatet maa blive, at Personer, som tidligere betragtedes som Medlemmer af Samme, maae ophøre at være det, dersom de ikke underkaste sig disse Bestemmelser; — thi, anvender man dette paa Daaben, saa er det klart, at man ikke derved kommer til en „Evangsdaab“, da det jo vil staae En-

hver frit for, naar han ikke vil underkaste sig disse Bestemmelser, at udtræde af Kirken. Anderledes forholder det sig unægteligt med de Bestemmelser, som indeholdes i Forordn. af 30te Mai 1828. Der er i denne Forordning foreskrevet, at, naar et Barn er født imellem 1ste Marts og 1ste September, saa skal det døbes inden 8 Dage efter Fødselen, og fødes det imellem 1ste September og 1ste Marts, altsaa om Vinteren, saa skal det være døbt inden Udgangen af den først paafølgende Mai Maaned. Naar dette ikke er skeet, saa hedder det i Forordningen, at da skal Præsten opfordre Forældrene til inden 8 Dage at lade det døbe, og, hvis denne Opfordring ikke efterkommes, skal Præsten anmeldte Forsømmelsen, i Kjøbenhavn for Magistraten, men paa andre Steder for Amtmanden, som da skal efter 8 Dages Forløb lade den befalede Mulkt inddrive ved Udpantning, og i Usformuenheds-Tilfælde affone ved Band og Brød. Disse Bestemmelser ere unægteligt af den Bessaffenhed, at det paa den ene Side maa anses for et Gode, at de efter de Forandringer, der ere foregaaede i vore kirkelige Forhold, ikke strengt følges af de vedkommende Autoriteter, idet det paa den anden Side dog er meget misligt, at dette ikke skeer, hvilket for mig er en væsentlig Grund til, at jeg finder det ganske i sin Orden, at de ophæves eller forandres. Men da opstaaer det Spørgsmaal, hvorledes de Bestemmelser skulle være, som skulle træde istedet, og det er med Hensyn dertil, at jeg har yttret, at de kirkelige Organer, som havees, maa staffles Leilighed til at udtale sig nærmere derom. Spørgsmaalet maa da upaatvivleligt blive om, under hvilke Betingelser Barnedaaben kan udsættes. Man kan nemlig være fuldkommen enig med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), at, naar Forældre ligesvem erklære, at de aldeles ikke ville have deres Børn døbt, og at de betragte den hele Barnedaab som en fuldkommen Forkeert-
hed, at saa kan det være aldeles rigtigt, at Folketirken maa kunne sige, at de ikke kunne betragtes som Medlemmer af den. Det kunde jo tænkes, at man vilde gaae langt videre i sin Paastand om Forhold i Folketirken, og maaftoe erklære, at man ikke erkjendte en eneste